

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ॥ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮੈ ਪੇਖਿਓ ਰੀ ਉਚਾ ਮੇਹਨੁ
 ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ॥ ਆਨ ਨ ਸਮਸਰਿ ਕੇਉ ਲਾਗੈ ਢੂਢਿ ਰਹੇ ਹਮ ਮੂਚਾ ॥੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਹੁ
 ਬੇਅੰਤੁ ਅਤਿ ਬਡੇ ਗਾਹਰੇ ਥਾਹ ਨਹੀ ਅਗਹੂਚਾ ॥ ਤੇਲਿ ਨ ਤੁਲੀਐ ਮੇਲਿ ਨ ਮੁਲੀਐ ਕਤ
 ਪਾਈਐ ਮਨ ਰੂਚਾ ॥੧॥ ਖੇਜ ਅਸੰਖਾ ਅਨਿਕ ਤਪੰਥਾ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਨਹੀ ਪਹੂਚਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਠਾਕੁਰ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਰਸ ਭੁੰਚਾ ॥੨॥੧॥੩੨॥ {ਪੰਨਾ 534}

ਪਦਅਰਥ:- ਰੀ—ਹੇ ਸਖੀ!। ਪੇਖਿਓ—ਵੇਖਿਆ। ਤੇ—ਤੋਂ। ਆਨ—{ANX} ਕੋਈ ਹੋਰ।
 ਸਮਸਰਿ—ਬਰਾਬਰ। ਮੂਚਾ—ਬਹੁਤ। ਢੂਢਿ ਰਹੇ—ਢੂੰਢ ਕੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹਾਂ।1। ਰਹਾਉ।

ਗਾਹਰੇ—ਗਹਿਰਾ, ਡੂੰਘਾ। ਅਗਹੂਚਾ—ਅਗਹ-ਉਚਾ, ਇਤਨਾ ਉੱਚਾ ਕਿ ਉਸ ਤਕ ਅੱਪੜਿਆ ਨਹੀਂ
 ਜਾ ਸਕਦਾ। ਤੇਲਿ—ਕਿਸੇ ਤੇਲ ਨਾਲ। ਮੇਲਿ—ਕਿਸੇ ਕੀਮਤ ਨਾਲ। ਮੁਲੀਐ—ਖਰੀਦਿਆ ਜਾ
 ਸਕਦਾ। ਕਤ—ਕਿੱਥੇ? ਮਨ ਰੂਚਾ—ਮਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ।1।

ਖੇਜ—ਭਾਲ। ਅਨਿਕਤ—ਅਨੇਕਾਂ। ਪੰਥਾ—ਰਸਤੇ। ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ—ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ। ਭੁੰਚਾ—
 ਭੇਗਿਆ, ਮਾਣਿਆ।2।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਭੈਣ! ਮੈਂ ਵੇਖ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੋਹਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਹੈ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਮੈਂ
 ਬਹੁਤ ਭਾਲ ਕਰ ਕੇ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਸ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।1।
 ਰਹਾਉ।

ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਹੁਤ ਬੇਅੰਤ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਹੀਂ ਲੱਭ
 ਸਕਦੀ, ਉਹ ਇਤਨਾ ਉੱਚਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਤਕ ਅੱਪੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕਿਸੇ ਵੱਟੇ ਨਾਲ ਉਸ
 ਨੂੰ ਤੇਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਸੇ ਕੀਮਤਿ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਪਤਾ
 ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿੱਥੇ ਉਸ ਸੋਹਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਲੱਭੀਏ।1।

ਅਨੇਕਾਂ ਭਾਲਾਂ ਕਰੀਏ, ਅਨੇਕਾਂ ਰਸਤੇ ਵੇਖੀਏ (ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ), ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈਣ ਤੋਂ
 ਬਿਨਾ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕੀਦਾ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਖ—ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ
 ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਰਸ ਮਾਣਦਾ ਹੈ।2।1। 32।

ਨੋਟ:- 'ਘਰੁ 5' ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਅੰਕ 1।